

HÁY JÁNOS

Út, álom

(Deep Purpose)

- Utálom ezt a helyet.
- De hát itt vannak a...
- Éppen azért, mert itt vannak.

- És a nyelv?
- Mi van a nyelvvel?
- Hogy nem fognak érteni és te sem.
- Azért is.
- Miért?
- Hogy ne értsenek.
- Az mért jó?
- Unom, hogy mindent értek. Felszállok a buszra és értem, amit mondanak.
- A szavakat?
- Nem, az életüket.
- Azt hittem, az jó.
- Nem akarok rajtuk keresztül látszani.

- Hová?
- Keletre.
- Japán, Kína?
- Japán.
- Mért?
- Szamurájok.
- Olyanok még vannak?
- Nem tudom.
- Japán kert?
- Azért is.
- A japán kert a világot szimbolizálja.
- De nem tudod, melyik kő a Hold, melyik a Nap, melyik bokor a Tejút. Semmit nem tudsz erről a világról.
- De az a világ se tud rólad semmit.
- Minden olyan, mint a teremtés előtt.
- Hogyhogy?
- Nincsenek megnevezve a dolgok.
- Te sem.
- Nem.

- Mit fogsz csinálni?
- Lehetek bármi. Utcai munkás. Húzom a kerekese kukát és nem találkozom a volt osztályfőnökömmel, és a volt osztályfőnököm nem mondja, hogy hát fiam, én mindig gondoltam, hogy ez lesz belőled. Lehetek parkrendező. Reggel elmegyek egy kiotói parkba, felszállok a kistraktorra, aztán egész nap gereblyézek. Senki nem kérdi, mért ezt csinálok.
- Te sem?
- Nem. Senki nincs kint, aki kérdezzen.
- És aki nem kérdez?
- Ott nekem ami kint van, tulajdonképpen alig van vagy egyáltalán nincs.

- Nem fog hiányozni?
- Micsoda?
- A világ.
- De igen.
- Akkor?
- Nem kívül keresem.
- Hanem?
- A szivedben. Ha ott leszel.